

LBRIS

We know
books

Maja von Vogel

Ciocuspocus

Secretul băuturii fermecate

Ilustrații de Franziska Harvey

Traducere din limba germană
de Iulian Bocai

Cuprins

	Casa de Ciocolată.....	11
	Mâncatul strict interzis!	25
	S-o ștergem!	39
	O descoperire misterioasă.....	50
	Un plan periculos	64
	Operațiunea bobul de cacao fermecat.....	75
	Miros de ciocolată	88
	Camera secretă	95
	Fericire veșnică	102

LIBRIS

We know
books

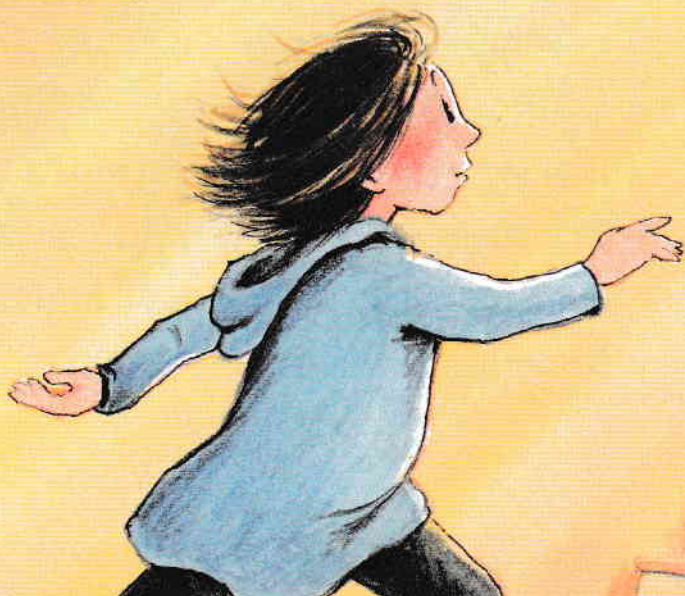

Orfelinatul se afla chiar în capătul străzii, ascuns în spatele unui gard viu. Casa veche sigur văzuse vremuri mai bune. Întreaga fațadă era de un cenușiu murdar, iar tencuiala începuse să se scorojească în câteva locuri. Ușa de lemn de la intrare, cu nenumărate sculpturi în relief, era de o culoare tot mai ștearsă, iar ciocănelul auriu, ținut în gură de o creatură stranie, cu păr zbârlit, nu mai strălucea de mult în lumina soarelui.

Amanda a deschis ușa grea și a pășit în holul de la intrare, cu ferestrele lui prăfuite, prin care se strecurau ultimele raze de soare ale zilei. Chiar atunci s-a auzit gongul. Aoleu! Dacă întârzia, n-avea să fie bine!

A urcat în grabă scara lată de lemn. Treptele purtau lustrul pașilor nenumărați și fiecare din ele scârțâia altfel. Locuitorii micului oraș numeau clădirea Casa de Ciocolată, fiindcă acolo se făcea dintotdeauna ciocolată. Lucrul ăsta nu se schimbase, chiar dacă vila se transformase între timp în orfelinat.

LBRIS

We know

— În sfârșit, ai ajuns!

Fieți aștepta în capul
scărilor.

— Haide, a sunat deja
de cină. Mi-e o foame de
nu te mai văd!

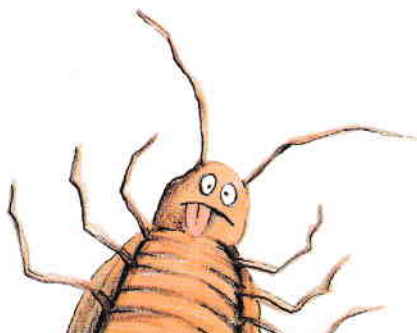

— Ție mereu ți-e foame, mâncăule, a zis Amanda, ciufulindu-l.

În dormitor, Fiete își avea patul chiar lângă al Amandei și era ca un frate mai mic pentru ea. Avea cinci ani și era slab ca iasca, dar putea să mănânce cât pentru trei!

În sala de mese, copiii se așezaseră deja la locurile lor. Klarissa și Lina, care lucrau în bucătărie în ziua aceea, împărțeau mâncarea: șapte castroane de tinichea pentru șapte copii, ca-n fiecare zi. Gâfâind, Amanda și-a ocupat locul de lângă Oskar.

— Am reușit! a șoptit ea, oftând ușurată.

— Iarăși te-ai cățarat în
măr? a întrebat-o Oskar,
prietenul ei cel mai bun.

Amanda n-a făcut decât
să zâmbească. Copacul acela
bătrân și noduros era locul ei
preferat, deși copiii nu aveau
voie în grădina cea mare a vilei.

— Bleah! Ce e asta? a zis
Jantje, care stătea peste masă de
Amanda și se uita în castronul
ei, strâmbând din nas.

— Arată îngrozitor, a spus
Kalle.

— Ptiu! a făcut Jantje,
strâmbându-se.

Fiețe și-a băgat totuși o lingură în gură.

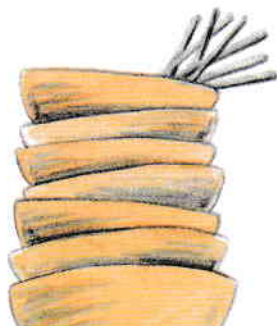
— Dacă nu vreți voi porția voastră...

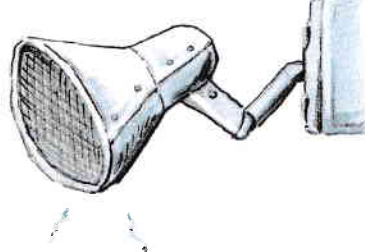
Amanda a luat o lingură de pe masă și a gustat.

— Nu are niciun gust! a spus ea, plăcut surprinsă.

Mâncarea le era adusă de la spitalul din vecinătate și avea uneori un gust atât de urât, că Amanda se întreba dacă nu cumva bucătarul voia să-și otrăvească pacienții.

Copiii au mâncat în grabă, fiindcă în nici zece minute aveau să le fie luate castroanele. Difuzorul din sală a hârâit și apoi s-a auzit cineva dregându-și glasul.

— Ahem... hârrr...

liniște în sala de mese!

a bubuit vocea.

Imediat s-a lăsat o tăcere deplină.

— Orfanilor, știți ce urmează! Mica noastră căutare de duminică.

Toți cei șapte copii au început să mormăie nemulțumiți. Vocea era a doctorului Agata Măselariță, directoarea orfelinatului. Duminicile, lua masa cu pisica ei, Madame Coco, în odăile sale private. Țsta era unul dintre cele două motive pentru care Amandei îi plăceau așa de mult zilele de duminică. Până și cea mai proastă mâncare avea un gust mai bun atunci când nu stătea directoarea cu ochii pe tine în timpul mesei.

Al doilea motiv era că duminica nu trebuiau să robotească în atelierul de ciocolată ca să facă faimoasa ciocolată Ciocuspocus.

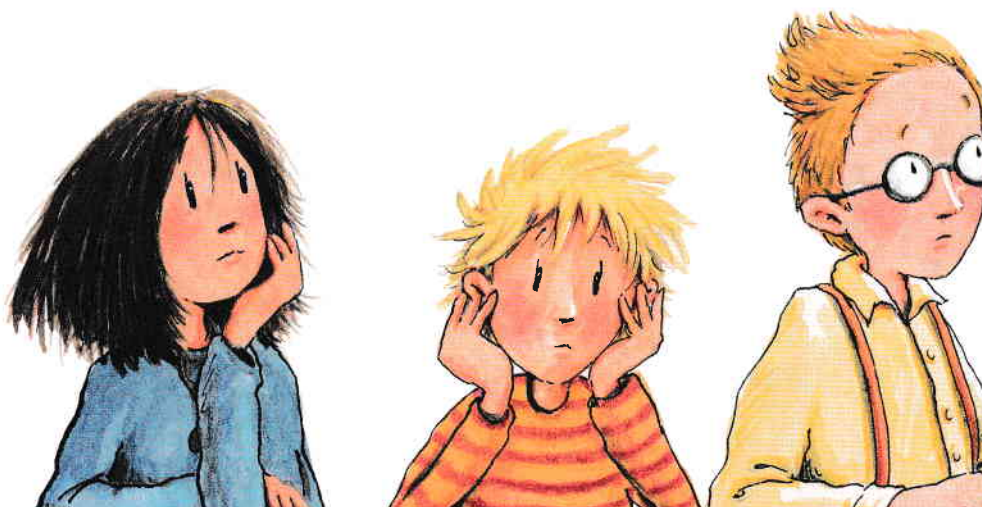
Dar cel mai stupid lucru pe care-l aveau de făcut duminica era căutarea săptămânală.

— Vă citesc acum legenda băuturii de cacao fermecate, s-a auzit din difuzor. Iar voi căutați vasul dispărut. Porniți în zece secunde! Cine-mi aduce vasul sfânt de cacao primește o gumă de mestecat drept răsplată. Unu, doi, trei, patru, cinci...

— Mereu aceeași poveste, a mormăit Kalle.

Oskar se scărpină în creștet.

— De ce e așa obsedată de băutura asta de cacao?

— Fiindcă vrea să se
îmbogățească, a spus Amanda.
Banii sunt singurul lucru
care ar face-o fericită.

— ...Nouă, zece! s-a
auzit vocea. Haideți, haideți,
orfanilor, începe căutarea!

În timp ce copiii se împrăștiau prin
toată casa, dr. Agata Măselariță citea
legenda străveche la difuzor.

— „Cu multă vreme în urmă, în
America Centrală trăia poporul maias,
care ținea la mare preț arborele de
cacao.“

